

הבוגדת: הפרק השלישי בסידרת הגילויים על המישחקים האסורים של האשה בחברת השפע הישראלית — מאחורי גבו של בעלה

מאת רחל המרחלת

נבל!
מה
עוללת?

קורה לבני הזוג החדש. גם הם נראים כזוג יונים, יוצאים לבלות כמעט מדי ערב. הוא עורך-דין חרוץ ומצלית, והיא עקרת-בית מודרנית: מאכילה את בעלה במטעמים הסור בים ביותר במסעדות. לפעמים רואים אותה בבולינג על הכרמל, או קוטפת פרחים ליד ראש-הניקרה. אפילו למדה לגלוש על מיגלשימים בטבריה. מכיון שיש לה מכונית משלה, לא קשה לה להימצא בכל המקומות האלה ולחזור הביתה לפני שהבעל גומר את העבודה. מה עוד, שלפעמים הוא נוסע לירושלים הרחוקה, ללחום למען לקות' בבית-המשפט העליון ולהרחיח את שכר-סירחנתו בויעת'אפו.

לפני כמה חודשים, נידמה היה לבעל המלומד שאשתו מסתירה משהו מפניו. "יש לך בעיות?" שאל אותה, "משע" ממ לך לבדך בבית?" לא, דחקה לא משעמם לה. "אם לא משעמם לה", היררה הבעל בליבו, "זאת אומרת שיש לה משהו שמשעשע אותה. מה זה יכול להיות?" מכאן ועד השאלה "מי זה יכול להיות?" היתה הדרך קצרה מאד. הוא היה חוקר עד בחקירת שתי-וערב, ובראשו נקרה השאלה: "מי זה יכול להיות?" היה מנסה חוזה מיסחרי, ובשולי הטיטה ששלח לכתבנית היה חוזר ומקש" קש מי? מי? מי? אבל לא היתה לו שום נקודת-אחיזה. שום ראיה, אפילו לכאורה. הוא הבין שחשדותיו אינם סבירים, שכל ה" case שלו הוא דמיוני לחלוטין, פרי של קינאה חולנית.

כמה פעמים הרים את השפופרת, וביקש מהמרכונות לקשר אותו עם בלש פרטי תל-אביבי, שהיה מבצע בשבילו חקירות מקצועיות, הקשורות במשפטי. אבל ברגע שהיה שומע את קול הבלש מן העבר השני, היה משנה את דעתו ושואל אותו שאלות כמו: "מה מתקדם עם התיק של ההוא מטבריה?" או: "רציתי לדעת אם אתה מזדמן בשבוע הבא לחיפה. כן? קפוץ אלי לשיחה."

מיסכן, מה יגיד לבלש? שהוא רוצה שיבלוש אחרי אשתו? לבסוף החליט לעשות משהו. הוא הודיע לאשת-חיקו שיש לו משפט בירושלים ושלא ישוב אותו לילה הביתה, כי למחרת יש לו עסקים בתל-אביב. היא אמרה שזה נורא חבל, אבל מוטב כן; שלא יתעייף. אפילו שאלה אם כדאי שהיא תצטרף אליו.

נכון, הוא לא נשאר ללון בירושלים, חזר בשעה עשר

ה פעם, לשם שינוי, משהו משעשע: וילה יפה (בהרצליה) (למה זה תמיד קורה בחילות יפות בהר-צליה?), גבר קופץ דרך הדלת האחורית, מביט בבהלה ימינה ושמהלה, מתכופף ומזנק אל הגדר החי. קפיצה — והופ עברנו. אבל לא בלי נזק: המכנסיים נתפסו בגדר, ודרך הקרע שנתהחה אפשר היה לראות את התחחונים הלבנים.

מה קרה? זה כל-כך נדוש, ועשו מזה כל-כך הרבה סרטים, שאני רק אספר לכם את העובדות החיוניות. את השאר ראיכם ושמעתם בהודמנויות רבות אחרות.

ובכן, זה קרה ביום הששי האחרון. זוג הנאהבים היה שקוע באהבה זוגית. היא: נאה מאד, אשתו של בעל בית-חרושת ידוע, אם לשלושה ילדים. השניים הגדולים היו בן, את השלישי שלחה לטיול עם המטפלת. הוא: מהנדס צעיר, שהוצג לפניו דחקה על-ידי בעלה, כאשר התעוררה בעייה הנדסית מסובכת בבית-החרושת. הבעל העביר את פתרון הבעייה לארוחת-ערב בבית, ומבלי לחוש בכך — יצר בעייה הנדסית חדשה: חוספת הקו השלישי יצרה משולש ידוע.

הבעל היה יוצא לעבודתו, והמהנדס היה מופיע פעמיים-שלוש בשבוע. "אין לך מה לדאוג", היתה האשה מרגיעה את מאהבה, "בעלי הוא דייקן. מעולם אינו מופיע לפני אחת-ושלושים."

הנסיון הוכיח למהנדס כי היא צודקת. אבל לא רק הנסיון לימד אותו; הוא למד גם מסרטים ומספרי-כיס. ושם מתארים איך שהבעל חוזר במפתיע ואומר למאהב:

מי? מי? מי?

כאשר גמרו הבנאים והנגרים את עבודתם, והחילה עמדה על תילה, החלו מתכננים את הריהוט הדרוש. הידיד, המוכר גם בתור arbiter elegantiarum — כמו שופט כדורגל, אבל בענייני טעם וריח — פסק שבשביל וילה כזאת מתאימים רק רהיטים מחוץ לארץ. מיטה עתיקה וכבדה כזאת, סאלון לואי 16, מיטבח נאפוליני. דברים של ממש, כפי שאתם מבינים.

הזוג אמר שזה רעיון מצויין, אבל איך יקנו? הידיד אמר שהוא מוכן ליעץ. איזה מזל, בדיוק בחודש הבא הוא צריך לנסוע לדרום צרפת, ובדרום צרפת, כפי שכל אחד יודע, ישנם הרהיטים הכי עתיקים והכי כבדים בעולם. הוא מוכן לקנות מה שצריך.

"אני לא מוכנה לישון במיטה שמישהו אחר קונה בשבילי", פסקה האשה. על שולחן-אוכל לא דיברה. היא בדיאטה. בסוף לא היתה לבעל המיטכן ברירה, אלא להעלות את ההברקה הגאונית: "אז תסעי את עם הידיד לשבוע ימים, ותבחרי יחד איתו כל מה שצריך, אני כבר אדאג לתשלומים."

כך יצאו השניים בשעה טובה לדרום צרפת, לחפש מיטה עתיקה וכבדה כזאת. הם לא הלכו לחנויות רהיטים, או לסוחרים עתיקות, אלא לבתי-המלון הכי יפים, מתוך ההנחה ההגיגית ששם ימצאו את המיטות הטובות ביותר. מיבצע כזה לוקח יותר משבוע. יותר מחודש אפילו. בא הזמן שהבעל התחייב למסור את הדירה בשדרות נורדאו, והאשה — עם או בלי מיטה — לא הופיעה. הוא עבר יחד עם הילד לגור בוילה הפנטסטית, שרוהטה בכמה רהיטים זולים מרחוב הרצל.

יום אחד חזר הידיד. "איפה אשתי?" שאל הבעל. הידיד לא ידע בדיוק. "הלכה עם איזה אציל צרפתי, שאמר לה שיש לו את המיטה העתיקה והכבדה ביותר שאי-פעם נוצרה בדרום צרפת."

היתה זו ידיעה נכונה. האשה בותנת את המיטה הזאת כאילו שהיא באמת עומדת למכירה. היא חיה כמו נסיכה בטירה של אותו אציל, והמשרתים המגשימים לה ארוחת-בוקר לובשים כפפות לבנות. לפני כמה שבועות, כאשר הגיעה ארצה קבוצה של מיליונרים יהודים מאירופה, היתה האשה בין חברי הקבוצה. היא רק אמרה שלום לבעלה ולבנה, ומד ססה בחזרה לאירופה. עוד לא מצאה את המיטה הנכונה.

בלילה ולא מצא את אשתו. היא חזרה לביתה רק למחרת בבוקר. לשניהם היה ברור שהמישחק נתגלה. הוא רק רצה לדעת: "מי זה יכול להיות?"

היא ביקשה ממנו נורא סליחה, והסבירה שלא ידעה איך להודיע לו בלי לפגוע ברגשותיו. "אז מי זה יכול להיות?" התעקש.

"בעלי הקודם", הודתה. מי היה מעלה על הדעת שהיא היתה מסוגלת לעשות וכו'?

חפש

את

המיטה

הי, חברת-השפע הזאת! כל זמן שהזוג המסויים הזה גר בדירה בתל-אביב, הכל היה בסדר. רק בנו וילה מחוץ לעיר — והאושר המשפחתי נעלם.

הדירה בתל-אביב לא היתה צנועה, חלילה, ולא נמצאה בשכונת עוני. זאת היתה דירה מפוארת בשדרות נורדאו, כיאה ליבואן משגשג. והיא היתה מלאה כל-טוב: רהיטים יפים, ציורים, אהבה. לידת הבן, כאשר הבעל היה כבר בן 58 ואשתו בת 30, היוקה עוד יותר את קשרי-האהבה. עד לאותו יום בו החליטה המשפחה להעתיק את הקן שלה מן הכרך. ידיד טוב של הבעל אמר לזוג המאושר, כי פשוט לא נאה להם לגור בעיר. מה עוד, שהילד החמוד זקוק למרחבים ולאוויר צה.

ידיד זה הוא אחד הדונוציאנים הידועים ביותר בארץ. אפילו בחוץ-לארץ שמעו עליו. כאשר הזמין אותו היבואן לביתו בפעם הראשונה, והציגו בפני אשתו, אמר לה: "היזהרי, בפעם האיש הזה אל תתחילי. הוא ידיד טוב שלי." היא שמעה לבעלה ולא התחילה עם הידיד. נתנה לו שהוא יתחיל איתה.

"נבל! מה עוללת לי?" ולאשה: "האם לא נותרה לך שום בוש? האם לא חשבת על ילדיך? ועל כבודי? בוגדת!" אז המהנדס הצעיר הזה, גם כשהיה צולל למעמקי התע-נוגות, לא היה שוקע לגמרי. חלק ממנו היה נשאר על פני השטח. וכך קרה, שתוך כדי אותו עיסוק שהוזכר לעיל, שמע אותו נעצר ליד החילה. "בעלך?" אמר לאשה. "שטויות!" היא ענתה.

שטויות שטויות, אבל הגבר הצעיר קם והעפף מבט מבעד לחלון. זה היה הבעל. חישיקל התלבש, וכחץ מקשת ברח דרך הדלת האחורית, בדיוק שעה שהאשה קיבלה את פני בעלה בדת הקדומה.

מכיון שזה קרה רק ביום השישי האחרון, לא הספקתי לשמוע מה הניע את הבעל לחזור בצורה כה פתאומית הביתה. גם המאהב לא התמהמה בשטח כדי לשמוע את ההסבר. הוא נכנס למכונית הספורט שלו וטס מהמקום. בטח מיהר לתקן את המכנסיים.

מי היה

מעלה

על הדעת

א ינני יכול להמשיך כן, הפציר המאהב. "די, עלייך להתגרש. היי אשתי!"

הגט עורר הפתעה רבה בחיפה, כי אותה גברת ובעלה היו ידועים כזוג יונים, ואיש לא היה מעלה על דעתו שהיא עשתה משהו מאחורי גבו. כשהתחתנה מחדש, כעבור כמה שבועות בלבד, לא נותר גבול להפתעה. כי בעלה החדש היה ידידו הטוב ביותר של בעלה הקודם, ואיש לא היה מעלה על דעתו שהוא יעשה משהו עם אשת ידידו הטוב ביותר מאחורי גבו.

אך ההוכחה הייתה ברורה. אבל כל זה שייך לעבר. העיקר זה ההחה. כלומר: מה